

Módszertani szempontból termékeny eklekticizmus jellemzi a tanulmányokat. Ladányi éppolyan biztonsággal tájékozódik a klasszikus retorika alapfogalmai és a nyugati civilizáció archetipikus képei között, mint a posztmodern meghatározó nyugati teoretikusai (Jan Assmann, Michel Foucault, Paul Ricoeur) és a horvát irodalomtudós-elméletírók (Vladimir Biti, Aleksandar Flaker, Viktor Žmegač és a már említett Andrea Zlatař) munkásságában. A tanulmányokban helyenként érdekes, a magyar kroatisztikában újszerűnek ható megközelítési módokkal találkozhatunk. Bár a magyar nyelvészeti szlavisztika jeles képviselői (Janusz Banczerowski, Nyomárkay István) már számos érdekes tanulmányt szenteltek a konceptuális metaforák analízisének, Ladányi volt az első, aki bebizonyította, hogy ez a vizsgálati módszer a szláv irodalmi művek elemzése során is remekül kamatoztatható. Az elméleti eszköztár alkalmazása is példaszerű: vonalasságnak, vagy az irodalomelméleti *name dropping* látzatát keltő öncélú utalásoknak nyoma sincs, az elméleti referenciák pontosan illeszkednek a tanulmányok vázát jelentő érvelésbe. Így a szövegek szerkezete világos, könnyen átlátható marad, ami a bennük foglalt komplex érvelések befogadását is jelentősen megkönnyíti.

